

Arrest

nr. 52 283 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Uw echtgenoot, A. M. (...) (OV X), werkte als journalist voor het weekblad Hayots Tun. Op 1 maart 2008 was hij aanwezig op de protestmanifestatie in Jerevan. Hij maakte opnames voor de krant. Toen de regeringstroepen de demonstranten aanvielen, werd ook hij slachtoffer van deze aanval. Hij verloor het bewustzijn en werd naar het ziekenhuis gevoerd. Zijn camera raakte hij kwijt tijdens zijn val. Tijdens zijn ziekenhuisverblijf kwamen er mensen naar u thuis. Ze vroegen naar de opnames die uw man had gemaakt en bedreigden de familie. Nadat uw man werd ontslagen uit het ziekenhuis, gingen jullie naar het dorp Hagvi (Armenië), waar jullie verbleven tot 30 januari 2009. Ondanks het feit dat er volgens uw schoonouders nog steeds mensen

kwamen vragen naar de opnames van uw man en ondanks het feit dat hij ook via het werk vernam dat het niet veilig was om terug te komen werken, keerden jullie toch terug naar Jerevan op 30 januari 2009. Uw echtgenoot hervatte het werk op 2 februari 2009. Diezelfde dag nog, toen hij onderweg was naar huis, werd hij gearresteerd door politie in burger. Uw schoonouders meldden zijn verdwijning bij de politie. Eind maart 2009 werd uw man terug vrijgelaten. U vernam van zijn directeur dat hij in het ziekenhuis werd opgenomen. Met behulp van zijn directeur en collega's werd hij vrijgelaten. Jullie vertrokken opnieuw naar Hagvi en besloten het land te verlaten. Op 7 maart 2010 vertrok u met uw echtgenoot met de wagen van uw neef naar Poti (Georgië), vanwaar u de boot nam richting België. Op 26 maart 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Armeens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op de problemen van uw echtgenoot A. M. (...) (OV 6.603.011) en dat u zelf geen andere problemen aanhaalde (CGVS p.1 en eindpagina p.2). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

Uit uw verklaringen blijkt dat u door de Armeense autoriteiten werd vervolgd omdat u opnames zou hebben gemaakt tijdens de protestmanifestaties van 1 maart 2008 in Jerevan (Armenië).

Er dient echter opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de protestmanifestaties van 1 maart 2008 in Jerevan niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Immers, volgens uw verklaringen zou u op 1 maart 2008 de ganse dag aanwezig zijn geweest in Jerevan en opnames hebben gemaakt van de manifestatie. U verklaarde verkeerdelijk dat gedurende heel die dag op 1 maart geen geweld gebruikt werd en dat er niets speciaals gebeurde. Volgens uw verklaringen zouden pas op 2 maart 2008 tegen de vroege ochtend, ongeveer rond 5-6u, de manifestanten in de tenten aangevallen en geslagen geweest zijn door politie en het leger. Ook u zou hier toen gedeeld hebben in de klappen. U zou uw camera en fototoestel kwijtgeraakt zijn en u werd met een hersenschudding naar het ziekenhuis gevoerd (CGVS p.11-12). Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat deze gewelddadige aanvallen op de manifestanten reeds tijdens de vroege ochtend van 1 maart 2008 plaatsvonden, en niet pas op 2 maart 2008 zoals u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal enkele keren aanhaalde (CGVS p.11-12). Door de foutieve verklaringen die u omtrent deze gebeurtenis aflegde, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u op deze manifestatie aanwezig geweest zijn.

Gezien de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid tijdens de manifestaties van 1 maart 2008 ondermijnd werd en dit de kern uitmaakt van uw asielrelaas, kan ook aan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben ondervonden, namelijk dat men u zou gearresteerd en mishandeld hebben en dat men u en uw familie is blijven lastigvallen tot aan uw vertrek in april 2010 omwille van de opnames die u op 1 maart 2008 maakte en die men van u wilde verkrijgen, geen geloof meer gehecht worden.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name uw hospitalisatie op 2 maart na het optreden van de ordediensten en de periode na uw terugkeer naar Jerevan in januari 2009.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op 2 maart 2008 naar het ziekenhuis werd overgebracht en dat u aan de dokter vroeg om uw echtgenote op de hoogte te brengen, wat deze ook effectief deed (CGVS p.12). Uw echtgenote zou u enkele dagen later zijn komen ophalen met uw directeur en uw neef en u zou rechtstreeks naar Hagvi gereden zijn, zonder naar uw huis in Jerevan terug te keren (CGVS p.13). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat zij op de hoogte gebracht werd van uw ziekenhuisverblijf door uw directeur. Hij zou uw echtgenote gebeld hebben, waarna zij uw ouders op de hoogte bracht (CGVS M. (...) p.3-4). Zelfs na confrontatie met uw verklaringen maakte uw echtgenote geen enkele melding van een telefoongesprek met de dokter ten tijde van uw eerste hospitalisatie. Zij wierp enkel op dat de dokter uw ouders in maart 2009 had verwittigd, dus de tweede keer dat u in het ziekenhuis verbleef (CGVS M. (...) p.4), wat niet als verklaring beschouwd kan worden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Betreffende uw ontslag uit het ziekenhuis beweerde uw echtgenote dat zij u op 12 maart 2008 samen met uw neef is komen ophalen, dat u nog even langs u thuis gereden bent in Jerevan om kleren op te halen, en dat jullie dan naar Hagvi gereden zijn (CGVS M. (...) p.4). Geconfronteerd met de verklaringen die u hieromtrent aflegde, herhaalde uw echtgenote dat jullie nog

kleren zijn gaan halen bij u thuis en na een half uur vertrokken zijn (CGVS M. (...) p.4). Door deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Ook in verband met de periode na uw terugkeer naar Jerevan in januari 2009 werden nog enkele tegenstrijdigheden opgemerkt tussen jullie onderlinge verklaringen, die uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit halen. Zo beweerde u dat u van 26 april 2009, na uw vrijlating, tot 7 maart 2010 in Hagvi verbleven heeft (CGVS p.3). Daarna zouden jullie samen met uw neef naar Poti (Georgië) gereden zijn, waar jullie samen met hem in een huurhuis verbleven gedurende twee dagen (CGVS p.3-4). Uit de verklaringen die uw echtgenote hierover aflegde, blijkt echter dat jullie niet van 26 april maar van eind maart 2009, waarschijnlijk van de 28e of 29e, tot 7 maart 2010 in Hagvi verbleven (CGVS M. (...) p.2). Geconfronteerd met jullie uiteenlopende verklaringen, verklaarde uw echtgenote dat zij dacht dat het eind maart was, maar dat ze zich de concrete dag niet herinnerde (CGVS M. (...) p.3), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verklaart. Zij stelde verder dat jullie daarna met uw neef naar Poti gereden zouden zijn, waar jullie twee dagen verbleven. Uw neef zou volgens de verklaringen van uw echtgenote echter niet bij jullie verbleven hebben (CGVS M. (...) p.5). Toen haar gewezen werd op de tegenstrijdigheden binnen jullie verklaringen, bleef ze bij haar verklaringen en voegde ze nog toe dat uw neef daar veel kennissen had en veel weg was, en dat jullie hem slechts een half uur per dag zagen (CGVS M. (...) p.7), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Wat betreft de problemen die u gekend zou hebben in 2004, dient opgemerkt te worden dat het artikel uit een editie van het weekblad "Hayoc Tun" dd april 2004 dat u ter staving hiervan neerlegt in tegenstrijd is met uw verklaringen. Zo kan uit het artikel afgeleid worden dat u drie dagen lang gearresteerd werd. Nochtans, toen u gevraagd werd waarom u deze arrestatie niet vermeld had tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op het moment dat men u vroeg of u ooit gearresteerd werd, antwoordde u dat het toen geen arrestatie betrof, dat u enkel een geldboete kreeg (CGVS p.6). Toen u geconfronteerd werd met de inhoud van het desbetreffende artikel, waarin wel degelijk vermeld stond dat u drie dagen werd opgesloten, zei u dat het misschien om een typfout ging, want dat u niet opgesloten werd. U beweerde dat zulke fouten soms gebeurden in een krant en dat ze zich misschien vergist hadden van persoon, aangezien er nog andere artikels instonden over andere journalisten en cameramannen (CGVS p.6). Dit is weinig aannemelijk te noemen gelet op de aard van de informatie die foutief weergegeven zou zijn en het feit dat uw naam meermaals wordt vermeld. Zo wordt onder andere gesteld dat de geldboete deels het gevolg was van de oproep van Hayoc Tun voor een "verdedigingsgolf voor A. (...)". (CGVS, p.4) Voor zover er nog geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen ter zake, dient vastgesteld te worden dat deze feiten zich reeds in 2004 hebben afgespeeld en op dat moment schijnbaar geen aanleiding vormden om te vluchten uit Armenië. Bijgevolg kan niet besloten worden dat dit incident in uw hoofde een actuele, gegronde vrees voor vervolging heeft veroorzaakt.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas te kunnen ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat dit in handen was van de persoon die u naar België bracht en dat u niet wist of er een visum werd aangevraagd voor uw reis naar België omdat hij het paspoort bij zich hield. U zou uw paspoort niet meer teruggekregen hebben bij aankomst, vermoedelijk omdat het vervalst was (CGVS p.4). Door het niet kunnen voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, en door eerder vermelde tegenstrijdigheden omtrent jullie laatste verblijf in Hagvi en Georgië, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en dat er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw rijbewijs en de geboorteakte van uw echtgenote bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw kaart van journalist betreft het feit dat u als journalist bij de krant Hayoc Tun zou gewerkt hebben; de documenten van uw winkel tonen aan dat de winkel die u bezat geregistreerd werd in 2008 en dat u als ondernemer ingeschreven werd bij de belastingdienst. Beide zaken worden door mij niet betwist. Gelet op de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen ook de brieven van uw directie bovenstaande conclusie niet wijzigen. Er dient immers gewezen te worden op het gesolliciteerde karakter van deze brieven, gezien deze op uw vraag en op vraag van uw moeder door uw directeur werden opgesteld "omdat u bewijsstukken nodig had" (CGVS p.8 en 10), wat afbreuk doet aan de objectiviteit en de bewijswaarde van deze documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot M.A. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 52 282 van 30 november 2010 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Betreffende de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat het feit dat hij als journalist bij het Armeense weekblad Hayoc Tun heeft gewerkt een essentieel gegeven is, daar zijn politieke problemen voortvloeien uit deze tewerkstelling. Ter staving van deze tewerkstelling heeft hij verschillende bewijzen neergelegd, namelijk zijn journalistenkaart, verschillende brieven van de directie van het weekblad en een artikel van het weekblad Hayoc Tun. Aangezien er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet betwist wordt dat verzoeker effectief tewerkgesteld werd door het weekblad Hayoc Tun, wekt het verbazing dat er geen bewijswaarde wordt toegekend aan de verklaringen van de directie van dit weekblad, in casu de brieven, omdat deze werden opgesteld op vraag van verzoeker. De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt nochtans ondersteund door verschillende elementen. Bovendien had de commissaris-generaal, gezien het belang van de brieven van de directie en het originele artikel uit Hayoc Tun en gezien de twijfel bij het commissariaat-generaal, zich rechtstreeks kunnen wenden tot de directeur van de redactie waar verzoeker werkzaam was om een aantal vragen te stellen over de authenticiteit van deze stukken en de inhoud ervan. Ook met de auteur van het originele artikel had men contact kunnen opnemen.

Betreffende de gebeurtenissen van 1 maart 2008 voert verzoeker aan dat hij die dag steeds aan de Opera (en in de straten in de nabijheid) is gebleven, hetgeen hij uitdrukkelijk heeft meegedeeld tijdens zijn gehoor. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de aanvallen niet aan de Opera plaatsvonden, maar wel in de Ambassade-wijk op de Grigor Lusarovich-sstraat, waarna het geweld zich vervolgens verplaatst heeft naar de Paronyan- en Leostraat. Aangezien hij niet op deze plaatsen aanwezig was, kon hij deze aanvallen ook niet waargenomen hebben.

Aangaande de in de bestreden beslissing weergegeven tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen, en die van zijn echtgenote stelt verzoeker dat hij niet wist dat het de directeur was die zijn echtgenote heeft verwittigd van zijn hospitalisatie. Hij had immers aan de dokter gevraagd om zijn echtgenote te bellen, zodat hij er van uit ging dat de dokter haar zelf had gebeld. Wat betreft de vraag of hij al dan niet naar Yerevan is teruggekeerd, bedoelde verzoeker enkel en alleen dat ze niet meer in Yerevan hebben verbleven, maar dat dit niet uitsluit dat hij kleren nodig had die hij thuis heeft afgehaald. Dit heeft slechts 30 minuten geduurd zodat hij dit niet als een terugkeer heeft beschouwd. Bovendien werd hij nooit op deze tegenstrijdigheid gewezen, zodat hij nooit de mogelijkheid heeft gehad om het een en ander te verduidelijken. Voorts betwist verzoeker dat hij en zijn echtgenote verschillende verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de periode dat zij in Hagvi hebben verbleven. Zijn echtgenote heeft immers reeds verduidelijkt dat zij zich de concrete dag niet meer herinnerde, het is niet onbegrijpelijk dat men bepaalde feiten niet kan situeren in één welbepaalde maand. Verder heeft zijn echtgenote enkel gesteld dat de neef overdag niet bij hen bleef, hij bleef enkel in het huurhuis om daar te overnachten. De vraag van de dossierbehandelaar werd door verzoeker en zijn echtgenote gewoon verkeerd geïnterpreteerd.

2.2.1. Te dezen moet worden vastgesteld dat voor zover verzoeker verwijst naar het artikel van 2004 en de problemen die hij destijds kende, er in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat die feiten op dat moment geen aanleiding vormden om te vluchten uit Armenië. Verzoekers veroordeling destijds werd omgezet in een geldboete en er valt niet in te zien hoe deze omstandigheid thans de noodzaak voor de toekenning van internationale bescherming kan rechtvaardigen. De vraag of zijn verklaringen al dan niet coherent zijn met de inhoud van dit artikel is niet langer relevant.

2.2.2. Verzoeker gaf een incorrect verloop weer van de evenementen van 1 maart 2008. Hoewel hij thans beweert dat de aanvallen niet aan de Opera plaatsvonden, maar wel in de Ambassade-wijk alwaar hij niet aanwezig was, dient te worden vastgesteld dat de bij het administratief dossier toegevoegde informatie ondubbelzinnig stelt dat bij dageraad op 1 maart 2008 de autoriteiten de kampementen van de betogers op het Operaplein botweg verjaagden (Cedoca antwoorddocument van 4 maart 2010: "chronologie des événements des 1 et 2/03/2008", stuk 19). Verzoeker herhaalde meermaals dat hij die dag ginds aanwezig was en er absoluut niets gebeurde (gehoorverslag van 15 juli 2010, p.11 e.v.). Van een journalist die ter plaatse beelden maakt van de evenementen, en die beweert constant aanwezig te zijn geweest en van de ene straat naar de andere te hebben gefilmd (gehoorverslag, p.11) kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij de gebeurtenissen correct situeert in de tijd. Verzoeker voldoet geenszins aan deze verwachting. Aan zijn aanwezigheid ter plaatse kan bijaldien geen geloof worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de neergelegde brief van 21 september 2009 een gesolliciteerd karakter heeft. Uit nalezing van dit stuk blijkt dat de auteur in algemene bewoordingen de bevoegde (westerse) autoriteiten oproept om alle medewerkers van deze organisatie woon- en werkgelegenheid te bieden, zonder in concreto toelichting te verschaffen over de voorgehouden problemen van verzoeker. Verzoekers betoog, dat de commissaris-generaal deze persoon had moeten contacteren gaat niet op, aangezien geen enkele bepaling of beginsel de asielinstanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om internationale bescherming te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Evenmin vermag de brief van 3 april 2010 verzoekers relaas te staven. Deze werd uitdrukkelijk op verzoek opgesteld (gehoorverslag van 15 juli 2010, p.8). De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Dienaangaande dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig stuk neerlegt ter staving van zowel zijn reisroute als zijn vluchtmotieven.

In het kader van de devolutive kracht van het onderhavige beroep volstaan deze vaststellingen om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees ten aanzien van de autoriteiten in aanmerking kan worden genomen.

2.2.3. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij hem (RvS 3 september 2008, nr. 185.993) en er dient vastgesteld dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. In het licht van de hiervoor beschreven actuele situatie in Armenië toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER